Cutremur în serviciile secrete

SIPA a rămas fără Ureche

Data publicării: 05/11/2003

Mişcări de culise importante la serviciul secret din Ministerul Justiţiei. Şeful acestuia, Marian Ureche, şi-a dat demisia. Ca să protejeze SIPA, zice el. Însă, după cât de grave sunt dezvăluirile presei despre fostul securist, se pare ca gestul acestuia este motivat doar de instinctul de autoconservare. Aşa s-ar explica şi de ce SIPA în loc să-i caute pe corupţi îi vina de fapt pe magistraţi.

Marian Ureche a fost înaintat în grad chiar de Iliescu

Generalul Marian Ureche, şeful Serviciului Independent de Protecţie şi Anticorupţie din Ministerul Justiţiei, şi-a dat ieri demisia. El a motivat ca nu doreşte ca actuala campanie de presa, care ar fi orchestrata? împotriva sa, să se răsfrângă „negativ asupra serviciului" şi săi? rupiedice activitatea. Acelaşi Ureche a refuzat, ieri, o audiere la CNSAS, unde era chemat pentru a lămuri dacă este aceeaşi persoana despre care Colegiul are informaţii că a făcut poliţie politica.

„Noi avem multe dosare din care reiese ca o persoană cu numele Marian Ureche a fost ofiţer de Securitate şi a făcut poliţie politica", a menţionat Gheorghe Onisoru, şeful CNSAS. El a mai spus ca membrii Colegiului au cerut şi de la SRI date despre actualul şef al SIPA, însă nici de aici nu au obţinut nicio informaţie. De menţionat ca după doi ani şi jumătate în fruntea SIPA, Ureche (continuând „tradiţia" predecesorilor săi) nu a prezentat niciun raport de activitate Comisiei de apărare, ordine publica şi siguranţa naţională din Camera Deputaţilor. Drept urmare, Comisia parlamentara a solicitat recent ministrului Justiţiei, Rodica Stănoiu, audierea directorului Ureche,

pentru o informare privind activitatea curenta, atribuţiile şi modul de cheltuire a banilor publici alocaţi instituţiei, dar nu i s-a dat curs cererii.

„SIPA este o structură informativă care are ca scop protejarea reprezentanţilor Ministerului Justiţiei, dar şi culegerea de informaţii prin cadre de specialitate din penitenciare, în rândul deţinuţilor. Unde se duc aceste informaţii? Care sunt instituţiile beneficiare? Noi, cei de la Parlament, nu ştim. Dacă vom afla, vom putea şti şi cum s-au valorificat aceste informaţii foarte importante. În cazuri ca FNI, Ţigareta 2 şi altele, prin metode specifice, s-au cules informaţii de la oamenii care au stat în arest. Ce se întâmplă cu aceste informaţii importante?”, s-a întrebat Răzvan Ionescu, preşedintele Comisiei de profil din Camera Deputaţilor.

Serviciul îi fila pe judecători

De mai multă vreme, în presa au apărut numeroase articole legate de trecutul lui Marian Ureche? nainte de 1989, a fost colonel de securitate cu funcţia de adjunct al Direcţiei I de informaţii interne. Una dintre misiunile sale a fost combaterea posturilor de radio occidentale care emiteau? n limba rom? na, precum şi a intelectualilor disidenţi. După decembrie ’89, a fost detaşat la Şcoala de la Băneasa? n 1993, Ureche a fost coautor al volumului „Serviciile Secrete”? n care era elogiata fosta Securitate. După alegerile din noiembrie 2000, el a fost numit director SIPA de către ministrul Rodica Stănoiu? n septembrie 1999, istoricul Marius Oprea, a publicat dosarul lui Ioan Petru Culianu, arătând ca Marian Ureche s-a numărat printre securiştii care l-au ţinut sub supraveghere pe acesta? n aprilie 2002, postul de radio „Europa Libera” l-a nominalizat pe Ureche printre cei care? nainte de 1989 au spionat statele NATO. Presa a continuat dezvăluirile şi a arătat că exista indicii ca SIPA, care foloseşte aparatura şi tehnica performanta, şi-a depăşit atribuţiile. În loc să se ocupe cu protecţia magistraţilor şi cu evaluarea operativa a fenomenului corupţiei în teritoriu, oamenii lui Ureche ar fi urmărit şi filat judecători pentru ca, în unele cazuri de posibile promovări sau de eventuale numiri, să-i şantajeze cu informaţii legate de viaţă intima a lor. Se pare ca până şi ministrul Justiţiei a fost filat, urmărit şi ascultat, aceasta fiind o măsură de „protecţie”, relata cotidianul „Ziua”.

De asemenea, Ureche pare a fi implicat şi în afacerile firmei „General Trade and Investment Co” SA, care s-a ocupat, printre altele,

şi cu derularea unor contracte ce vizau importul de produse petroliere, dar şi exportul de petrol în Iugoslavia pe perioada embargoului. Interesant este ca GTI a avut suportul financiar al Bancorex, primind credite care s-au ridicat la peste 22.000.000 de dolari. Aceşti bani nu au mai fost restituti, suma pe care AVAB se lupta acum să o recupereze. Noul şef al SIPA va fi numit vineri în cadrul CSAT, şi se pare că va fi Ovidiu Grecea.

din presa cotidiana

Presa de săptămâna trecută a acordat o atenţie speciala unui „caz" mai aparte: istoricul Marius Oprea dat în judecata de către nimeni altul decât… **Marian Ureche**! Denunţat drept torţionar al lumii intelectuale, ex-directorul SIPA (serviciul de informaţii al armatei) a fost identificat ca fiind unul dintre urmăritorii lui Ioan Petru Culianu: mai mult, Marius Oprea susţine ca respectivul securist ar putea fi implicat în asasinatul din 1991 al savantului de numai 41 de ani. Cotidianul Ziua de miercuri 11 februarie publica, sub semnătură lui Adrian Artenie, un material pe această temă intitulat Torţionarul lui Ioan Petru Culianu, din care citam: „Istoricul Marius Oprea a fost audiat ieri la prânz, pe parcursul a două ore, în calitate de inculpat în dosarul introdus de către ex-directorul SIPA, **Marian Ureche**. Oprea a fost acuzat de insulta şi calomnie.

El îl acuza pe **Ureche** că l-a persecutat pe Ioan Petru Culianu înainte de '89. În declaraţia sa, Marius Oprea a arătat ca dezvăluirile despre apartenenta lui **Ureche** la fosta Securitate au fost atent documentate. Cercetătorul a mărturisit în acest sens ca a studiat fila cu fila dosarul de urmărire al cunoscutului filosof şi istoric al religiilor şi ca din acesta reiese clar că **Marian Ureche** a încercat să-l racoleze ca informator pe Ioan Petru Culianu, în perioada în care acesta din urmă era student în România.
Marius Oprea a declarat ca, începând cu anul 1994, a avut acces la arhivele fostei Securităţi şi ca, ulterior, „Doamna Culianu (n.n.: Tereza Culianu-Petrescu, sora lui Ioan Petru Culianu) mi-a pus la dispoziţie dosarul de urmărire al fratelui său, constatând ca el poarta semnătura lui **Marian Ureche**. Mai apoi, CNSAS a atestat printr-o adresa oficiala

ca acesta a făcut acte de poliţie politica şi ca acest ofiţer apărea atât în dosarul «Culianu», cât şi în alte dosare".

„Extrem de interesant" – după cum notează şi autorul prezentului material –, declaraţia de inculpat a lui Marius Oprea se referă şi la asasinarea în 1991 a lui I.P. Culianu de către serviciile **secrete** româneşti. Iată declaraţia istoricului: „Am mai susţinut şi susţin şi acum ca **Marian Ureche** ar putea fi suspectat de asasinarea lui Ioan Petru Culianu în America, bazându-mă pe funcţiile deţinute de ex-directorul SIPA după '89 şi pe faptul ca ilustrul cărturar l-ar fi putut recunoaşte ca fiind ofiţerul de Securitate care l-a persecutat. Pot cita şi din presa americană care, la acel moment, n-a exclus posibilitatea ca serviciile **secrete** comuniste să fi jucat un rol în asasinarea lui Culianu". Acuzaţie – după cum se vede – extrem de grava. Marius Oprea considera ca dosarul Culianu, aflat în prezent în custodia Serviciului de Informaţii Externe (SIE) şi la care i s-a blocat accesul, ar putea lămuri, în sfârşit, enigma asasinării savantului roman.

Cine este Aurel I. Rogojan?

Pentru a răspunde acestei întrebări reproducem ad litteram scurta sa biografie prezentata în lucrarea „Fereastra serviciilor secrete". Se va vedea ca acesta a fost un înalt ofiţer al Securităţii romane, aflat mult timp în epicentrul celor mai importante operaţii. Şi asta s-a întâmplat pana în anul 2006. Experienţa sa acoperă, aşadar, o perioadă de 36 de ani de muncă. De aceea, informaţiile pe care Aurel I. Rogojan le furnizează trebuie să se bucure de credibilitate. Cu atât mai mult cu cât de la apariţia acestei lucrări şi pana în prezent Andrei Pleşu nu a dezminţit niciodată detaliile atât de stânjenitoare legate de persoana sa. Postam biografia şi apoi un scurt fragment din cartea sa.

„Aurel I. Rogojan (născut în 1949 la Inceşti, Celea, în judeţul Bihor) şi-a consacrat întreaga cariera şcolii naţionale de informaţii pentru securitate naţională. Şef de promoţie al Şcolii militare de ofiţeri activi a Consiliului Securităţii Statului, cu specializarea în contraspionaj (1970), şi absolvent al Facultăţii de Drept din Bucureşti (1973), a făcut şi studii postuniversitare de psihopedagogie, criminologie şi management politico-administrativ. Activitatea profesională şi-a început-o în 1970 la Securitatea Municipiului Bucureşti.

Între 1977 şi 1985 a fost şeful de cabinet al generalului colonel Iulian Vlad (secretar de stat în Ministerul de Interne, din 1984 adjunct al ministrului de Interne, iar din 1987 ministru secretar de stat şi şef al Departamentului Securităţii Statului – D.S.S.). Evenimentele din decembrie 1989 l-au găsit pe Aurel I. Rogojan la comanda Serviciului Independent Secretariat-Juridic al D.S.S. Între 1990 şi 2006, în cadrul Serviciului Roman de Informaţii, s-a ocupat de reglementarea şi planificarea activităţii de informaţii, a predat în instituţii de profil şi a asigurat, din posturi de mare răspundere, managementul resurselor informaţionale. S-a aflat neîntrerupt în activitate între 1970 şi 2006.

Pe lângă articole, interviuri şi conferinţe apărute în presă, a publicat o serie de lucrări în regim de «informaţii clasificate», precum şi volumul 1989. Dintr-o iarna în alta. România în resorturile secrete ale istoriei (Editura Proema, Baia Mare, 2009). Este coautor al lucrărilor: Servicii secrete străine. Retrospectiva şi actualitate. Interferente în spaţiul romanesc – împreună cu Marian Ureche (vol. 1 şi 2, Editura Paco, Bucureşti, 1999 – 2000); împreună cu Traian-Valentin Poncea, Servicii secrete din Ungaria (Editura Academiei Naţionale de Informaţii, Bucureşti, 2003), Spionajul ungar în România (Editura Elion, Bucureşti, 2007), Istorie, geopolitica şi spionaj în Balcanii de Vest (Editura Proema, Baia Mare, 2009)".

Şcoala de la Păltiniş

„Se ajunsese la un pelerinaj al discipolilor, câteva zeci. O lista aproximativa ar cuprinde între 30 şi 50 de nume. Constanta, importanta şi, cel mai adesea, fără martori a fost prezenta în preajma lui Noica a doi dintre aceştia: Gabriel Liiceanu şi Andrei Pleşu. La Păltiniş se organizau periodic şi seminarii. Acestea au fost frecventate, mai mult sau mai puţin constant, de (în ordine alfabetica): Paul Anghel, Constantin Barbu, Francisca Băltăceanu, Aurel Brumaru, Andrei Cornea, Alexandru Dragomir, Marta Gutu, Andrei Justin Hossu, Dan Iacob, Thomas Kleininger, Şerban Nicolau, Octavian Nistor, Ion Papuc, Monica Pillat, George Purdea, Victor Stoichiţa, Alexandru Surdu, Mihai Sora, Marin Tarangul, Sorin Vieru, Vasile Dem. Zamfirescu.

Noica credea sincer ca, dacă va reuşi să creeze o elită, aceasta se va impune în structurile de conducere a societăţii şi va «schimba la fata România». Idealismul lui Noica a fost abil speculat. În cazul său, i s-au avut în vedere profilul moral şi convingerile filosofice, efectele directeevoluţii social-politice cu sens şi semnificaţii istorice. Cam aşa

lucra spionajul politic strategic în epoca Războiului Rece. E bine de știut că atât Noica, cât și alte mari personalități nu au respins nimic din ceea ce ei percepeau ca fiind constructiv, benefic și necesar, potrivit convingerilor lor.

Gabriel Liiceanu și Andrei Pleșu – mi-a relatat coordonatorul contraspionajului britanic din acea perioadă – și-au sporit frecventa vizitelor la «Vila 23» atunci când Noica le-a pus în evidenta posibilitățile sale de a-i sprijini să obțină burse de studii în Occident. Lunar, la sfârșit de săptămână, îi duceau alimente, presa, vesti. În mansarda rezervata filosofului sau în plimbările prin împrejurimi, ascultau expozeurile lui Noica pe teme aparent întâmplătoare și se legau dialoguri. Noica le punea probleme filosofice și le evalua opiniile. Andrei Pleșu era discipolul ascultător și silitor. Gabriel Liiceanu era mai îndrăzneț, uneori chiar ușor impertinent, ceea ce isca și contradicții.

Desigur, se pune întrebarea: «Prin cine și cum a lucrat Noica pentru obținerea și nominalizarea celor doi discipoli?» Foarte ingenios, fără nicio implicare oficiala, Noica le-a dat un semnal unor fundații germane din zona de ocupație britanica a R.F. Germania. Acestea, în numele interesului reciproc al dezvoltării bunelor relații romano-germane, au făcut toată treaba. Filiera nu au știut-o nici beneficiarii burselor.

Acum, firesc este să fiu interpelat în legătură cu modul în care Noica, izolat la Păltiniș, putea comunica în exterior. Legătura lui Noica cu oamenii serviciilor speciale ale Maiestății Sale Elizabeta a II-a a fost obiectul constatării flagrante. Ataşatul aero al Marii Britanii la București obișnuia – asemenea altor membri ai Ataşaturii Militare sau ai ambasadei – să se deplaseze în zona Sibiului. În aceste deplasări, britanicii fie aveau «supraveghere discreta de protecție», fie erau filați ostentativ, după caz, sau «pe baza de reciprocitate», în raport cu tratamentul la care erau supuși diplomații romani în Marea Britanie. Astfel a fost identificat interesul ataşatului aero de a ajunge la Păltiniș ca explorator singuratic, cu harta și busola, pe versantul opus celui pe care se afla drumul de acces. Intuindu-i-se direcția, s-a instituit un «post de filaj montan», care a documentat întâlnirea ataşatului militar britanic cu Noica la o stana. O întâlnire, pentru neavizați, în condiții absolut în afara oricăror bănuieli. Baciul stanei i-a primit și i-a omenit, le-a cantat din fluier și i-a vestit cu tulnicul atunci când au dat să plece, ca să știe ajutoarele de pe coclauri să-i apere de câini și de lupi…

Legătura lui Noica cu serviciile speciale britanice data de dinaintea celui de-al doilea război mondial. Prima sa sotie, Wendy Muston (fosta miss Sinaia), s-a aflat la post în România ca trimisa a Intelligence Service.

Împreună cu părinţii (Walter şi Carola, născută Ungarth, fiica unui hotelier sinăian), a locuit la Sinaia; părinţii săi se aflau printre fondatorii Secţiei Alpine a Bucegilor, care reunea importante personaje din elita politică şi militară a României. Secţia era o continuatoare a Societăţii Carpatina Sinaia, fondata în 1893 de fostul stareţ al Mănăstirii Sinaia, arhimandritul Nifon, Take Ionescu şi prima sa sotie, cetăţeană britanica Bessie Richards. Fondarea unor asemenea societăţi turistice, sportive, cultural-ştiinţifice făcea parte din buna şi generoasa tradiţie a spionajului britanic. Noica a fost inclus şi într-un celebru «lot al spionilor britanici în România», cunoscut ca «reţeaua Tomaziu», după numele şefului ei, agent al spionajului englez în România, care a primit gradul de colonel şi o renta viagera drept recunoaştere a serviciilor aduse Coroanei Imperiului Britanic. Tomaziu a fost extras din România după ce s-a intervenit pe canale oficiale (Julian Amery-Emil Bodnăraş) pentru a i se aproba plecarea din tara.

În raporturile cu autorităţile, Noica era, cel puţin aparent, de un conformism exemplar, întotdeauna receptiv şi stăruitor dacă putea să contribuie la îmbunătăţirea percepţiei Occidentului asupra ţării sale. Îl vizita frecvent la Sibiu pe Aurel Cioran, care îl invita duminica la biserică, apoi îl reţinea la masă. «Relu» Cioran menţinea legăturile fireşti cu fratele sau aflat la Paris, căruia i-a relatat despre prietenia legata cu Noica. Emil Cioran comunica, la rândul său, cu Mircea Eliade, George Palade şi cu alţi mari romani de peste Ocean. Aşa a apărut contextul favorabil unei «operaţiuni de recuperare» a filosofului Emil Cioran şi a celui mai mare istoric al religiilor, profesorul Mircea Eliade. Acesta din urma dorea să revină în ţara, unde trăia mama sa, înaintată în vârstă şi aflata în întreţinerea profesorului. Şi Cioran, şi Eliade aveau reţineri şi temeri. Noica, cu exemplul Şcolii de la Păltiniş şi contactele sale «nestingherite» în lumea occidentala, i-a îmboldit să dea curs demersurilor regimului pentru întoarcerea lor în ţară. Exista şi precedentul savantului Henri Coandă. [...]

Revenind la mentorul Şcolii de la Păltiniş, trebuie spus ca în înalta ierarhie a Partidului Comunist Român au existat persoane de o bună factura intelectuala, care puteau avea dialog cu Noica. Filosoful era

sensibil la aceştia. După cum a apreciat şi «revoluţia calitativa» care a condus la «negarea negaţiei Securităţii». După ce a fost eliberat din închisoare, avea să constate ca anchetatorii din Securitate au fost înlocuiţi cu «cetăţeni ale căror aparente de onorabilitate nu ar trebui suspectate, dacă idealurile declarate nu le sunt negate de materialitatea lucrurilor săvârşite [...]».

În ultimii ani ai vieţii lui Noica, pelerinajul discipolilor la «Vila 23» devenise oarecum deranjant şi se dorea o limitare a vizitelor şi a frecventei acestora, dar nu s-au luat măsuri efective de interzicere. Nici starea de sănătate nu-i mai îngăduia sa găzduiască ori să participe la seminarii.

Dacă ar fi să-l încadrăm pe Noica – cel din anii '70—80 – într-o tipologie de agent al serviciilor secrete, el ar putea fi clasificat ca operator involuntar într-un joc dublu, cu şanse sporite pentru serviciul care făcea mai multă investiţie de inteligenta în menţinerea iniţiativei şi în controlul agentului. Iniţiativa le-a aparţinut de la bun început, dar controlul ni l-am rezervat".

Sursa: Coreci News